

Què els fa mestres artesans?

L'artesanía té un molt llarg recorregut, i això comporta un pes molt significatiu d'allò que entenem per tradició. I la tradició va lligada a una passió pel material (tot artesà es defineix pel material que treballa), a l'ofici, que és una mena de saviesa de la punta dels dits (una cosa contradictòriament intangible) i a unes formes que satisfan funcions molt variades.

Txell i Quim han abordat la tradició a traïció: empesos per una voluntat expressiva i poètica molt forta tot fugint d'un art contemporani excessivament des-materialitzat.

I el resultat és exultant. Funció i expressió, material càlid (el vidre!), connotacions formals sorprenents, troballes tecnològiques, reutilització i misteri. I la ductilitat: el vidre en les mans és rígid, orgullós de les seves formes contundents. Però tots veiem en ell aquella ductilitat prèvia (gràcies a la calor) que ens recorda que abans de ser pedra a estat aigua, riu de matèria que ha adaptat les formes que un altre material li ha donat.

I aquesta ductilitat també és immanent a aquesta parella de creadors (pot ser per això, per que son parella): art, disseny, artesanía...qui pot definir-ho?. Un vidre que és got, que és finestra, que és cos, que és un poema ocult i transparent...

Avançar perseguint objectes que ens facin viure amb la contundència del vidre i amb la fragilitat: perfecta metàfora que ens arriba de la mà de Quim i Txell, que fan de la artesanía una ciència existencial.

Jesús-Àngel Prieto

professor Escola Massana

membre de l'A-FAD